BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

2012. KARÁCSONY

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz”

2 Kor 12,9a

Karácsony közeledtével az embernek mindenféle elhatározástól függetlenül, akarva-akaratlanul megsokasodnak a feladatai. Nem igazán tudjuk kikerülni ezt, noha minden évben arról beszélünk, szebb, valódibb, bensőségesebb, szeretetteljesebb lenne az ünnep az azt megelőző rohanós és zaklatott napok, hetek nélkül. Eszembe jut egy néhány évvel ezelőtti konferencia, ahol egy személyiségismereti játékban le kellett rajzolni önmagunkat tevékeny, mindennapi valóságunkban. Akkor én hét vagy nyolc kezet rajzoltam magamnak, az egyik fakanalat fogott, a másik vasalót, a harmadik seprűt, a negyedik gyermekfejet simogatott, az ötödik ajtót tárt és így tovább, de még így is kevésnek bizonyult. Karácsony közeledtével megjelent előttem ez a kép, és nagyon időszerűnek érzem a feladatok megsokasodása, sűrűsödése miatt. Mivel pedig nem vagyunk polipok, a rajzomon ábrázolt elgondolás, mint lehetséges megoldás nem működik, valami mást kell belopnunk az előkészületekbe, hogy mégis szép, bensőséges, valódi és szeretetteljes ünnepünk legyen.

Karácsonyi elcsendesedésünk mottójaként, igei alapjaként a lassan véget érő 2012-es esztendő igéjét választottam, Jézus bíztató, vigasztaló és egyben intő szavait: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” A mögöttünk hagyott évben is sok-sok helyzetben tapasztaltuk meg, hogy erőnk véges, hogy sokkal inkább vagyunk gyengék, mint erőtől duzzadók és erőtlenségünk mutatkozott meg számtalan estben az élet megannyi területén. Erőtlenségünk nem szégyen, itt vagyunk, bukásainkból felemelt az Isten, s most ünnepet készít nekünk, ünnepre akarja felkészíteni a szívünk. Nem tőlünk várja az erőt, az erőnkön felülit, hogy mindez tökéletes legyen – hiszen tökéletes ünnep

ez a mi erőfeszítésünk nélkül is, hanem azt akarja, engedjük, hogy a lényeg jusson el a szívünkig. Azt akarja, hogy meglássuk, hogy amire mi zaklatott nyolckezűen megfeszülve készülünk, az anélkül is csendesen elénk jön, betoppan, s életünk közepén szállást akar venni, s ez nem más, mint a kegyelem. Az az isteni kegyelem, mely emberré lett akkor, azon a különös éjszakán, s amelynek mi is örvendezünk minden karácsony éjjelen – de ne ember és ember alkotta dolgok feletti öröm legyen, hanem az Isten ajándéka feletti örvendezés, hogy ő nem tőlünk kéri és várja az erőt még most sem, ő erőtlennek ismer és szeret minket. S az ő ereje ér célba a mi erőtlenségünk által, ha engedjük, hogy az ünnep valódi lényege töltse be otthonunkat és a szívünket.

S hogy mi a lehetséges út a polip-lét helyett addig, míg elérkezünk a fenyőillatú szobáig, a templomig, a gyertyagyújtásig? A „kevesebb mindig több" igazsága nyomán tudom elképzelni, hogy betöltjük Urunk által meghatározott helyünk, küldetésünk. Amikor a vágyott, kapkodó nyolc karunk helyett nyitott szívvel készülünk, majd állunk meg az érkező Úr előtt. Amikor elfogadjuk, talán mert belátjuk, nem rajtunk múlik, nem a mi erőfeszítésünk old meg problémákat, nem a több csomagtól lesz valódibb az ünnep, sokkal inkább az arcunkon lévő mosolytól lehet azzá, nem a mi ügyességünkre van szükség, nem az erőn felüli igyekezetre. Isten kegyelmére van szükség, életünk minden napján, nem csak a karácsonyi előkészület közepette, hanem életünk egészét tekintve. Mert ha így fogadjuk a közeledő Istengyermeket,

„akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs
terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem." Ámen.

KECZKÓ SZILVIA

***

A Hit Éve

„Itt állok, másképp nem tehetek"

Jézus Krisztus a mi életünk kapuja. Hitünk titka.

Igéje élő, őt követjük, őt figyeljük, ő ad nekünk erőt, mert tudjuk és érezzük, hogy ő nem hagy cserben minket soha, de vajon, mi rá merünk e nézni arra a tényre, hogy mi cserbenhagyjuk őt, talán kényelemből, talán a félre értelmezett politikai korrektségből. Jó embereknek szeretnénk mutatkozni, miközben már elvesztettük a képességünket arra, hogy értsük Jézus szavait. Ha gyerekek lennénk, talán még megle-

pődnénk azon, hogy Brüsszelben már betiltották a köztéri karácsonyfa állítását, de keresztényként már csak legyintünk.

Látható válik, hogy az evidenciák kora lejárt, a zsidó–keresztény valóság mára már nem magától értetődő. Jézus velünk van, de mit tehetünk mi, hogy gyengeségünk erővé váljon?

Luther Márton szavait idézzük: „Itt állok, másképp nem tehetek”.

A Hit Éve 2012. október 11-én, vagyis a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján kezdődött. Mintegy felhívásként, egész napos programsorozat zajlott a MOM Kulturális Központban november 18-án, vasárnap a Hegyvidéken működő keresztény felekezetek, a Hegyvidéki Önkormányzat, illetve a MOM Kulturális Központ szervezésében és közreműködésével. A rendezvény célja, hogy a hitet megerősítse, megtisztítsa és rádöbbentsen minden hívő embert, hogy milyen ajándék és lehetőség az életében a hit, egyben saját felelősségét is átérezze.

Az érdeklődők pódiumbeszélgetés keretében hallgathatták meg a püspöki kerekasztal meghívottait, részt vettek: Dr. Szabó István, a Duna-melléki Református Egyházkerület püspöke, Dr. Fabiny Tamás, a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Kerületének püspöke, a Katolikus Egyházat Kocsis Fülöp hajdúdorogi megyéspüspök és Dr. Székely János esztergom-budapesti segédpüspök képviselte. Moderátor Novotny Zoltán újságíró volt.

A beszélgetés mottója:
„Hit nélkül sem alkotni, sem élni nem lehet”
(Szörényi L.–Bródy J.: A hitetlenség átka)

A beszélgetést Székely János egy bölcselettel kezdi: „Tágas legyen a lelked, mint a tenger”. Lehet ugyan alkotni és élni is hit nélkül, de tágasságot csak a hit ad, mely az embert önmaga felé vezeti. Az ember újra látni kezdi az emberlét okát, célját és mibenlétét.

Az emberi elme nagyokat tud alkotni – de sok esetben önmagunkat próbáljuk naggyá tenni – ez csak ideig, óráig tarthat és kielégületlenséget okoz – folytatja Kocsis Fülöp. A hit erre tanít meg, sokkal többet ad, mint a ráció, az ember véges elméje a távlatokat nem tudja megérteni.

Szabó István szerint hit nélkül is sok mindent lehet, de a kérdés az, mit érdemes. Ami az embereknek lehetetlen, az Istennél lehetséges, hiszen van valami, ami meghaladja az összes képességünket. A hit készteti az embert az igazi alkotásra, hit nélkül életünknek nincs iránya.

Fabiny Tamás szerint hitünknek nagyon sokféle árnyalata van. A „valamiben azért hinni kell” szlogen visszaélés Isten nevével. Jézushoz kell visszatérnünk, ha kételyek gyötörnek is. „Hiszek Uram, segíts a hitetlenségemben!” Majd irodalmi idézetek alapján figyelmeztet a püspök úr arra, hogy az ember megfeszülhet, akkor sem tud hinni, mert a hit nem akarat kérdése. Istentől kapott ajándék, kegyelem. Csendben kell marad-

nunk, hiszen mi vagyunk a gyengébbek. Hiába keresem a hitem, Isten talál meg engem.

Novotny Zoltán a bizalomról, meggyőződésről, becsületről beszél a hittel kapcsolatban, mint kulcsszavakról.

Kocsis Fülöp erre válaszolva kiemeli: „Ha hiszünk, akkor tudunk cselekedni!" – Többféle hit létezik, de a mi életünk arról szól, hogy a keresztény hitről beszélünk. Mindenkiben él egy sajátos hit, melyet otthonról hozott, és amit ő maga hoz. Tehát nekünk is keresnünk kell, nagyon sokat kell érte tennünk. Személyessé hitünk akkor válik, ha meghallom Isten szavát. Hallgatni, megnyílni, befogadni – cselekvően. A hallgatást gyakorolva egyedül a templom csendjében vagy a közösségben, egy másik embert hallgatva. A felszínen vibráló élet sokszor meggátolja a hallgatást.

Fabiny Tamás ismételten kiemeli, hogy a hit tartalmát igenis lehet befolyásolni, de csak hiteles forrásból, hiteles személyként. A valóság átérződik.

Szabó István elmeséli egy diákkori élményét, amikor a Hit misztériumának tanulmányozásakor a harminchatféle hitforma a diákokat arra késztette, hogy a Hit misztériumáról beszéljenek. A hívés maga tehát a misztérium. „Én nem tudom elképzelni az embert hívés nélkül" – mondja. Hívő készség mindenkiben van, de ismételten kiemeli, hogy amiben hiszünk, az hat vissza ránk.

Székely János kiemeli, a hit, amivel hiszek, egy kapocs, egy ölelés, teljes bizalom a teremtővel, utal az őskeresztényekre, akik rendkívül egyszerű, de mégis nagyon mély hitelességgel élték a hitüket, a Teremtőben, az Egyetlen Istenben, a Tízparancsolatban. A világ nem véletlenül lett, a kevesebből magától nem lesz több.

Novotny Zoltán provokatív kérdésére, hogy vajon a keresztény világ nem késett-e már el a Hit Évének meghirdetésével, a következő válaszokat kapjuk:

„Én nem szeretem az akciókat, jövő november 24-én befejezzük a hitet? Ezek az akciók arról szólnak, hogy a mai ember elvesztette az evidencia iránti érzékét. Megbolondult emberek között élünk, bolondok hajója a világ…

Imádságban, szeretetben, Isten bizonyosságában kell folyamatosan ismételnünk az evidenciákat – törekvéseinknek csak így lehet gyümölcse. De még így sem tudhatjuk, hogy mit hoz a jövő, hogy visszafordítható-e a hívés, hiszen ma egy tudatosan istenkerülő civilizációban élünk, akár pogányságnak is nevezhetjük. Elképzelhető, hogy hiába ébredezünk, már későn érkezik helytállásunk Európában. Mit tudunk még tenni? Vissza kell hoznunk az európai álmot, az evangéliumot, az örömhírt az európai mítosz ellenében".

A beszélgetés a püspök urak egy-egy személyes hitélményének megosztásával fejeződött be. Ezek a történetek derűt és bizalmat árasztottak, kiemelve az istenhit személyességet, az egyén és a közösség felelősségét.

Büky Anna

Müller Miklós: Életem

„Az Úr a pásztorom, jó pásztor Ő”

Dr. Müller Miklóssal, a hegyvidéki közösség presbiterével és harminc éven át volt felügyelőjével istentisztelet előtt beszélgettünk. Az „ifjúsági” csapatban találkoztunk először, és bátran elmondhatom, ha valaki kívülről látja „időbeli korunkat”, a legnagyobb udvariassággal is már csak az örökifjak közé sorolhat bennünket. Mostanra elértük, hogy a csütörtöki csapat összejöveteleit „szenior-ifjúság” estjeként hirdetik. De ez a megnevezés sem adja vissza a valóságot, azt az életlendületet, amely Miklós bácsiból is árad.

Müller Miklós a héten töltötte be a nyolcvanadik életévét. Hatvankét éve tagja a gyülekezetnek, barátait, Dobóné Mariettát, Kerekes Tituszt, Erdélyi Attilát, Kézdy Pált még a Tartsay Vilmos utcában elindított közösségből ismeri. Sőt, itt találkozott leendő feleségével, Margittal is, aki akkor gyermekbibliakört vezetett.

Ezerkilencszázötvenegyben érettségizett kitűnően. Káderlapja alapján sehová nem vették fel. A róla szóló bejegyzést: „klerikális beállítottságú, politikailag nem nevelhető, egyetemi továbbtanulásra nem javasoljuk” –, a gimnáziumi igazgatója egy óvatlan pillanatban eltüntette és egy újonnan írt lappal cserélte ki. Így történhetett meg a jól megérdemelt csoda, hogy egy évvel később már Müller Miklós előtt is nyitva álltak a Műszaki Egyetem kapui. Úgy meséli, ezerkilencszáznyolcvankilencig igazgatójának önfeláldozó segítségéről senkinek sem beszélt. Miklós bácsi ma is a Műegyetemen dolgozik, mint építőmérnök, egyetemi docens.

– Úgy gondolom, egész életem Isten kezében van. Jézusnak áldásra emelt keze kísér, az istentiszteleten az ároni áldás jelenti számomra a békét és a bizalmat, mellyel azután neki indulhatok a következő hétnek.

Az egyetem után az Út és Vasúttervező Vállalatnál helyezkedett el, hetvennégytől már kandidátusi fokozattal, mint irányító tervező. Amikor munkahelyén negyven embernek „felajánlották”, hogy lépjenek be a pártba, Müller Miklós volt az egyetlen, aki nemet mondott.

– Krisztusban hívő keresztény ember vagyok, ez a meggyőződés összeférhetetlen volt a kommunista pártba való belépéssel. Csak hazug énnel lehettem volna párttag – ennek hangot is adtam, amikor a párttitkár nekem szegezte a kérdést, hogy hogyan is gondolom, hogy nem akarok párttag lenni – *meséli.*

– Ezt is az isteni gondviselésnek tudhatom be, hogy noha természetesen elő nem léptettek, bántódásom nem esett. Hetvennégyben pedig visszatértem az egyetemre először csak fél-, majd főállásban. Soha abból, hogy Krisztushívő vagyok titkot nem csináltam. Félelem nem élt bennem, a végtelen szeretet, melyet Istentől kaptam, ez vezérelt minden cselekedetemben. Hiába győzködött a párttitkár, hogy „mindent" megtervezhetek, amit csak elképzelek, ha csatlakozom – én minden esetben konzekvensen nemet mondtam. Már akkor is úgy gondoltam, hogy Isten soha nem ad olyan feladatot, amelyhez nem ad elég erőt, hogy meg is birkózzam vele. Sokszor végig mértem az életemet, hogy helyesen cselekszem-e, és Isten szeretete volt az, mely minden esetben megmutatta a helyes utat. Ezt az alapállást igyekeztem lányaimnak is átadni. Négy unokám van – *mondja büszkén.*

Visszatérve a közösségi emlékeihez elmeséli, hogy egy szabadságban töltött nyara alatt született meg benne az ifjúsági kör megszervezésének gondolata. Eleinte csak három taggal indultak hétvégi vakációra és kerékpártúrára. Ebből a csapatból nőtte ki magát a rendszeresen megtartott „csütörtöki óra", ahová kéthetente átlagosan tízen–tizenöten járnak.

– A hívő keresztény emberek mindig kisebbséget alkottak, de mégis a világ sóvárogva várja őket, hiszen szükség van rájuk ma és mindenkor. Rendszeresen Istenhez kell járulnunk, hogy hibáinkat felfedje. Krisztus közelsége adja meg a biztonságot számunkra. Noha nem értek vele mindig egyet, hiszen mérnökként az agyam folyamatosan mérlegel, végül is hagyom magam meggyőzni általa.

– *Hisz az örökéletben*?

- Igen.

– *Fél a haláltól?*

– A félelem távol áll tőlem. Hiszem és tudom, hogy van örökélet, Isten ajándéka ez, melyet Jézus Krisztus által mutat fel számunkra, úgy, hogy már itt a földi életben is vele járhatunk. Egyetlen kérésem van hozzá, ha lehetséges, ne hirtelen haljak meg, hanem fel tudjak készülni.

– *Gondolja, hogy találkozik majd a szeretteivel?*

– Igen. Ők, most is követik az életünket, látnak minket. Úgy tekintem, hogy mindenki, aki létezett, azt Isten számon tartja.

– *Hogyan tudja összeegyeztetni hitét a tudományos munkájával?*

– Ott is számíthatok Isten támogató segítségére. Az a sok-sok öröm, amivel Isten megajándékozott, a családom, ötvenkét éve tartó házasságom, unokáim, és az, hogy szakmai sikereimet is úgy értem el – vagy pont ezért! –, hogy Istent soha meg nem tagadtam –, ez a rengeteg ajándék, mind az isteni kegyelem része. Ha újra kezdhetném, akkor sem döntenék másképpen. Isten közelsége, az ő jelenléte az életemben a legnagyobb ajándék, mindent meghatározó.

Az életet nem tartom átmenetnek, inkább a teljes létezés egy szakaszaként tekintek rá - a születéstől az örökéletig, az Istennel való közösségben. Aki az életben Istennel jár, az soha nincs egyedül. Szakmailag, és családomban is teljességre törekedtem, ahogyan azt az Úr megengedte számomra, és minden nehézség és fájdalom ellenére – így édesapám és testvérem korai halála ellenére is tudom, hogy életemben az Istennel való kapcsolat a döntő. Hozzá mindig fordulhattam. A mai világ ugyanúgy fér össze, a Krisztus világával, mint az előzőek, csak most a pénz és a meggazdagodás vágya az, ami az embereket rosszra csábítja, régen a politikai hatalomvágy volt a fő motivációs erő. De nem kérdés, hogy kereszténynek lenni a kommunista diktatúra alatt is megérte. Hiszen ez a hit olyan belső biztonságot és békét ad – bármilyen körülmények között is éljünk –, ami megdönthetetlen.

Számomra az Isten jelenléte az erőm, a szeretet, a bizalom, mert minden jó tőle származik.

BÜKY ANNA

***

Gyurkovics Tibor

Karácsony

Egy bizonyos idő után
akárhány karácsonyfát láthatsz,
mindig csak egyet látsz
s a többi látszat.

A többi öröm másé, idegen,
vagy elrabolt öröm,
Jézus Krisztus hozzánk
csak egyszer jön.

Csak egyszer száll le az angyal
kitárt fehér szárnnyal
és hozza le a békességet,
egyszer jön Boldizsár a mirrhával.

És többé nincsen békességünk,
nincs Máriánk, se szalmánk,
de erre az egy éjre
mindig emlékszünk.
És ott is gondolnak ránk.

VISSZAPILLANTÓ

Az idei ősz is gazdag volt gyülekezeti eseményekben, amelyekről örömmel adunk összefoglalót az ÉGIGÉRŐ olvasóinak.

A bajor-magyar testvérgyülekezeti kapcsolatok 20 éves évfordulóját október 11. és 14. között Nürnbergben együtt ünnepelték meg a magyar és német gyülekezetek. Gyülekezetünk delegációja – közöttük énekkarunk tagjai is – ebben a szép német városban találkozott schrobenhauseni bajor testvérgyülekezetünk képviselőivel. *Hikisch Zoltán* karnagy vezetésével énekkarunk ünnepi műsorával igen nagy örömöt szerzett a találkozó résztvevőinek, melyhez *Keczkó Pál* könnyűzenei együttese és szolgálata is hozzájárult.

Kismaroson **családos és ifjúsági kiránduláson** október 19. és 21. között mintegy 40-en voltak. A jó hangulatú túrát a *Zsigmondy* és a *Keczkó* házaspár szervezte; áhítatokkal lelkészünk szolgált.

A reformáció emlékünnepén, október 31-én a svábhegyi Felhő utcai református gyülekezetben vettünk részt a reformátusokkal közös úrvacsorai istentiszteleten. A liturgiát *Szabó István* református püspök és *Berta Zsolt* helyi lelkész vezette, az igehirdető *Keczkó Pál*, gyülekezetünk lelkésze volt. Az istentisztelet után szeretetvendégségen láttak vendégül református testvéreink.

November 4-én gyülekezetünk nevében *dr. Vidovszky István* felügyelő és *Keczkó Pál* lelkész köszönte meg a nyugdíjba vonuló *Özvegy Istvánné Kertész Piroskának* két évtizedes kimagasló **egyházfi-adminisztrátori** szolgálatát és kirándulásszervezői, vezetői tevékenységét. Lelkészünk egyúttal bemutatta a gyülekezetnek *Simonfay Dávid* új egyházfi-adminisztrátort is, aki két hete kezdte el gyülekezetünkben a szolgálatát.

Az év folyamán **elhunyt testvéreinkre emlékező istentiszteletünk** volt november 4-én, a halottak napját követő vasárnap délután. A megrendítő alkalmon *Keczkó Pál* hirdette Isten vigasztaló igéjét a megjelent híveknek, közöttük az istentiszteletre külön is meghívott gyászoló családoknak.

Rezessy László zeneművészeti főiskolai tanár volt **gyülekezetünk első karnagya**, aki – kényszerű megszakításokkal – 1935 és 1997 között állt énekkarunk élén. Születésének 100. évében november 11-én ünnepi hangversenyen tisztelegtünk emléke előtt. Életéről *Dobó Józsefné* tartott személyes megemlékezést, szakmai múltját *Csorba István* tekintette át. Zeneműveit *Hikisch Zoltán* karnagy vezetésével kórusunk, orgonán pedig *dr. Ecsedi Zsuzsa* kántorunk, valamint *Tabajdi Ádám* és *Legány Csaba* szólaltatta meg. *Csorba István* bemutatta az alkalomra készített, három kiváló

evangélikus egyházzenész emlékére írt szép könyvét is.

November 17-én **kerti és gyülekezeti munkanapon** negyven-ötven, 2 és 80 év közötti, lelkes testvérünk dolgozott. Ugyanekkor volt gyülekezetünkben az egyházmegye felügyelőinek félévenkénti találkozója is, amelyen *dr. Vidovszky István* és *Mihályi Szabolcs* felügyelőink képviselték gyülekezetünket. A két csapat részére a *Keczkó-házaspár* főzött ízletes gulyás ebédet, akiknek a gyülekezet asszonyai és leányai segítettek a vendéglátásban.

HIT éve a Hegyvidéken: ezzel az összefoglaló címmel tartott keresztény értékelvű ökumenikus kulturális napot november 18-án a XII. kerületi Önkormányzat a kerület egyházaival együtt. Délelőtt a gyülekezetek lelkészei istentiszteleteik előtt vagy után mutatták be az érdeklődőknek templomukat és gyülekezetüket, délután pedig a MOM Kulturális Központban voltak közös rendezvények. Kiemelkedő volt négy egyház püspökeinek párbeszéde, amelyen egyházunkat *dr. Fabiny Tamás* egyházkerületi püspök képviselte.
(A rendezvényről Büky Anna szerkesztőnk külön cikkben írt összefoglalót.)

A kulturális nap keretében **a Teremtés Galéria** új kiállítását nyitotta meg ifj. dr. Vidovszky István presbiter, ahol *Szák-Kocsis Pál* építész testvérünk plasztikáiban és leányának, *Szák-Kocsis Rékának* művészi fotóiban gyönyörködhetünk. (A kiállítás istentiszteleteink előtt és után minden vasárnap megtekinthető.)

Lelkészünk, *Keczkó Pál* vezetésével november 26-án és 27-én Piliscsabán **egyházmegyei ifjúsági csendesnapon** vettek részt ifjúságunk tagjai.

Keresztyén Értelmiségi Fórumunk októberi estjén *Novotny Zoltán* sportriporter, Deák téri presbiter az olimpiai teljesítmény mögött lévő emberről, novemberi estjén *dr. Szabolcs Zoltán* professzor a szívről és a szívsebészetről tartott előadást és vezetett fórumbeszélgetést.

Közgyűlésünk november 28-án **második lelkészi állást szervezett,** amelyre ***Keczkó Szilvia*** beosztott lelkészünket hívta meg. *Bence Imréné Szabó Márta* továbbra is félállású helyettes lelkészként folytatja munkáját gyülekezetünkben. *Keczkó Pál* lett gyülekezetünk igazgató lelkésze.
Lelkészeink, valamint új egyházfi-adminisztrátorunk életére és további szolgálatára Isten áldását kívánjuk!

Végül megemlékezünk egy gyülekezeten kívüli eseményről, amelyen gyülekezetünknek is számos híve részt vett: október 12-én volt a Testnevelési Egyetemen **az utolsó TF-est,** melyet gyülekezetünk szeretett presbitere, *Schulek Ágoston* emlékére szervezett a családja. Az esten a magyar szellemi élet nagyjai tettek bizonyságot Ágostonról, hitéről és magyarságáról, akire az ÉGIGÉRŐ szerkesztői és olvasói is igen nagy szeretettel gondolunk.

Összeállította: ***KÉZDY PÁL***

Bemutatkozás

Hikisch Zoltán karnagy

Szüleim, nagyszüleim révén gyerekkorom óta tagja vagyok gyülekezetünknek. 1980-as években a gyermekbiblia órákat vezettem a vasárnapi istentisztelettel párhuzamosan, és azóta szervezem a nyári gyerektáborokat (néhány év kihagyással) is. Bogdányi Gáborral ketten indítottuk el a szerdai ifjúsági órát.

1989-ben énekkart alapítottam, nem is gondoltuk, hogy ez az énekkar gyülekeztünkben ilyen fontos szerepet fog betölteni. Az alapító tagok közül néhányan még ma is erős tagjai, azonban már a következő generáció is megjelent! 23 éve minden péntek este együtt vagyunk, próbálunk, a sok közös élmény, nyári táborok, külföldi fellépések mind erősítettek bennünket. Igyekszünk a gyülekezet életében aktívan részt venni és a különböző meghívásoknak eleget tenni, közel 200 szolgálatunk volt. Ifjúsági énekeskönyvet szerkesztettem, melyből néhány saját szerzeményemet az énekkarral is megszólaltattunk már. 20 éve presbiter vagyok.

Feleségemmel, Anikóval szeretetben neveljük tizenéves gyermekeinket, Rékát és Áront, akik ma már az ifjúsági csapathoz tartoznak.
Solymáron klarinétot, szaxofont és fuvolát tanítok, valamint fúvószenekart vezetek a zeneiskolában. 15 évig Pest Megye Szimfonikus Zenekarának első klarinétosa voltam.

Egyházfenntartói hozzájárulás

Gyülekezetünk fenntartása elsősorban a gyülekezet tagjainak önkéntes egyházfenntartási hozzájárulásától függ. A hozzájárulás befizethető *Bakosné Kenessey Erzsébet* pénztárosunknál személyesen, sárga csekken vagy átutalással a **11712004-22458078** számlaszámra, **„Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség”** megnevezéssel, az **1123 Budapest, Kék Golyó u. 17.** címzéssel.

Kérjük gyülekezetünk tagjainak, ÉGIGÉRŐ lapunk címzettjeinek egyházfenntartói hozzájárulását. Egyúttal megköszönjük eddigi szíves adományaikat és személyi jövedelemadójuk 2 x 1 %-ára, egyházunkhoz és gyülekezetünk alapítványához irányított felajánlásaikat.

A Gyülekezet Elnöksége és Presbitériuma

Gyülekezeti alkalmak, decembertől március végéig				
Hó	Nap		Időpont	Esemény
December	22.	szombat	17:00	Karácsonyi szeretetvendégség
	22.	szombat	17:00	Gyerek szeretetvendégség
	24.	hétfő	17:00	Karácsony este – istentisztelet
	25.	kedd	10:00	Karácsony ünnepe – istentisztelet
	26.	szerda	10:00	Karácsony 2. ünnepe – istentisztelet
	31.	hétfő	18:00	Óév este – istentisztelet
2013				
Január	01.	kedd	10:00	Újév napja - istentisztelet
	20.	vasárnap	11:15	Zenés istentisztelet
	20–27.	vasárnap–vasárnap		Egyetemes imahét
	20–27.	vasárnap–vasárnap		Imaheti szeretetvendégség
	28.	hétfő	18:30	Keresztyén Értelmiségi Fórum
Február	08–10.	péntek–vasárnap		Fiatal családok találkozója
	17.	vasárnap	11:15	Zenés istentisztelet
	17.	vasárnap	18:00	Zenés áhítat
	19.	kedd	18:00	Böjti igehirdetés
	25.	hétfő	18:30	Keresztyén Értelmiségi Fórum
Március	03.	vasárnap	11:15	Családi istentisztelet
	05.	kedd	18:00	Böjti igehirdetés
	08–10.	péntek–vasárnap		Gyülekezeti csendesnap
	22–26.	péntek–kedd		Schrobenhauseni konfirmandusok látogatása / fogadás
	23.	szombat	9:00	Kerti és takarítási munkanap
	24.	vasárnap	10:00	Virágvasárnap – istentisztelet
A rendszeres alkalmak időpontjai a hátsó borítón olvashatóak.				

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Istentiszteletek:
Vasárnap **10.00** órakor úrvacsorával

Családi istentisztelet
a hónap első vasárnapján **11.15**-kor

Zenés istentisztelet
a hónap 3. vasárnapján **11.15**-kor

Budakeszin
a gyülekezeti házban (Fő u. 155.): vasárnap és az egyházi ünnepeken **9.30** órakor (a hónap 2. vasárnapján családi, a 3. vasárnapon úrvacsorával)

Gyermek bibliakör:
Budahegyvidéken
a 10 órai istentisztelettel párhuzamosan

Budakeszin
az istentisztelettel párhuzamosan

Bibliaórák:
Kedden 18.00 órakor (gyülekezeti)

Csütörtökön 10.00 órakor (gyülekezeti)

Hó első csütörtökén 18.00 órakor (középgeneráció)

Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:
Fiatal felnőttek bibliaórája csütörtökön (*kéthetente*) 19.30 órakor családoknál

Házaspáros kör: minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól családoknál

Konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak pénteken 18.00 órakor

Konfirmációi előkészítés:
pénteken 16.30 órakor

Énekkari próbák:
Pénteken 19.15 órától – gyülekezeti kórus (alagsori próbateremben)

Hittanórák:
Gyülekezeti központ
Hétfőn 16.30 órakor óvodások és kisiskolások részére több csoportban.

Pannónia Sacra Ált. Iskola
órarend szerint

Zugligeti Ált. Iskola
szerda 13.30-kor – 5. oszt. 401. terem

Jókai Mór Ált. Iskola
csütörtök 14.00-kor – 1–3. oszt. 206. terem

ELTE Gyakorló Ált. Iskola
12.45-kor – 1–3. oszt. 013. terem

Baba-mama kör:
Minden hónap 2. és 4. keddjén de. 10.00 órakor az alagsori kisteremben

A hittan- és bibliaórákra, ifj. órákra, énekpróbákra bejárat az alsó udvari kapun.

Erős vár a mi Istenünk! Égigérő

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja
Kiadó: Keczkó Pál lelkész
1123 Budapest, Kék Golyó u. 17.
telefon: 224-0640; 20 824-3373 *e-mail*: pal.keczko@lutheran.hu
Olvasói észrevételeket szeretettel várunk: annabuky@freemail.hu
Szerkeszti: Borókay Ferenc, Borókay Réka, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál
Weboldal: http://hegyvidek.lutheran.hu
Tördelés és nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor Nyomdája
A kiadvány megjelenését a XII. Kerületi Önkormányzat támogatja